

Jane Fallon

Over- sharing

Vertaald door Anna Livestro

De Fontein

I

Iris

Ik ben gelukkig.

Echt.

Ik weet best dat het misschien niet superovertuigend overkomt als ik dat feit hardop moet verkondigen in plaats van dat je het uit mijn glimlach, mijn vrolijkheid en mijn zonnige karakter kunt opmaken, maar ik heb altijd al een beetje een *resting bitch face* gehad, dus je moet me maar op m'n woord geloven.

Op papier heb ik alles. Bijna. Vrienden (die ik steeds minder vaak zie omdat hun leven in beslag wordt genomen door het moederschap. Dat bedoel ik niet vals trouwens, ik ben gewoon jaloers), een goede (zij het niet echt uitdagende) baan, mijn eigen appartement (of nou ja, hij is van mij en van de hypotheekverstrekker, en wordt grotendeels in beslag genomen door mijn huurder, Carol). Ik heb nog al mijn eigen tanden. Dat laatste is een grapje. Ik heb ze nog wel, hoor, maar het is iets wat mijn vader altijd zei als hij mijn moeder plaagde dat ze maar met hem bofte. Ik heb het nooit echt begrepen, maar ik moest er toch om lachen. Mijn vader vertelde altijd de vreselijkste moppen, maar hij keek er altijd zo hoopvol bij dat je hem onmogelijk niet de reactie kon geven waar hij naar op zoek was.

Het punt is alleen: ik had gedacht dat er meer zou zijn. Vier jaar geleden had ik ook een man, een huis. We wilden kinderen en daar deden we echt alles aan. Letterlijk alles, je kon het zo gek niet verzinnen. Met een app en een thermometer in plaats van lust en lingerie. Met telefoontjes midden op de dag om elkaar te melden: 'Het moet nu gebeuren. Kun je naar kantoor komen, dan duiken we even de plees in voor een vluggertje.' Maar het had niet ons hele leven overgenomen, hoor. Tenminste, ik vond toen van niet.

Het voelde alsof we nog tijd hadden, we wilden gewoon ons gezinnetje compleet maken. Al werd ik met elke maand die voorbijging wel

nerveuzer. Ik was zelfs al over ivf begonnen. Tussen neus en lippen door, alsof het een doodgewoon gespreksonderwerp was en geen reële mogelijkheid in ons leven. Even snel ingepropt tussen de vraag wat hij wilde eten en wat hij die avond op tv wilde zien. ‘O, ik sprak mijn moeder nog en de dochter van een vriendin van haar heeft ivf gehad en de tweede keer was het raak. Misschien moeten we daar toch ook eens over nadenken?’ En Tom had toen niet gezegd dat hij twijfels had. Hij had ook niet meteen dingen geroepen als: ‘Over mijn lijk’ of ‘Ben je helemaal gek geworden?’, wat ik als een positief teken had opgevat. Dit was echt ons gezamenlijke ding. Zo zag ik het tenminste. Misschien dacht Tom er anders over. Misschien vond hij dat alle spontaniteit verdwenen was en wilde hij gewoon dat seks weer seks was en geen afspraak in de agenda of je er nu zin in had of niet. Hij heeft er in elk geval nooit iets over gezegd. Achteraf bleek dat er vrij veel was wat hij niet zei.

Tegenwoordig heb ik weleens het gevoel dat ik achteruitga. Ik verlies de dingen die ik verworven had in plaats van dat ik er nieuwe bij krijg. Dus probeer ik mijn zegeningen te tellen. Die schrijf ik elke avond op in het belachelijke ‘Dankbaarheidsdagboek’ dat Daisy me gaf. Het zijn altijd dezelfde dingen: gezondheid, moeder, vrienden, baan, flat, tanden. Stel je voor dat dat alles was geweest wat Samuel Pepys te melden had, dan denk ik niet dat we zijn dagboeken vierhonderd jaar later zouden lezen. Niet dat ik klaag. Ik vind alleen soms dat mijn vierenveertig jaren op deze planeet iets meer hadden moeten opleveren.

Toen Tom vertrok had Daisy me ook een paar helende kristallen gegeven, wat reinigende salie en een exemplaar van *Je pijn, dat ben jij* van een of andere oude yogagoeroe. Daisy is – heel eerlijk gezegd – knet-ter-gek, maar ze is mijn enige zus en ik hou van haar. Alleen wel steeds een beetje minder.

Zaterdagochtend kruip ik weer lekker onder de dekens in een poging uit te slapen. Mijn weekenden zijn altijd een masterclass in uit de weg gaan. Niet dat er dingen zijn die ik niet wil doen; ik wil Carol de huurder niet tegen het lijf lopen. Een van de andere nadelen van het feit dat ik op mijn veertigste plotseling alleenstaand was, was dat ik mijn huis nu moet delen met een vreemde om de eindjes aan elkaar te

kunnen knopen. Tom en ik hebben onze bescheiden twee-onder-een-kap verkocht voor veel meer dan we er zelf voor hadden betaald, omdat in de buurt waarin we woonden tot onze verrassing ineens de gentrificatie toesloeg. Waar eens een oude sleutel- en schoenmakerij had gezeten, zat nu een hippe zuurdesembakkerij. In de ranzige snackbar was een Japanse noedelketen getrokken. De zaak had geen ziel meer, maar de prijzen van de afhaalmaaltijden waren wel flink hoger. We hadden nog steeds een forse hypotheek af te lossen, maar ik stak mijn deel van de winst in het duurste pand dat ik me kon veroorloven om te kopen, in een redelijk bewoonbaar deel van Kingston dat nog steeds niet aan het ophippen was. Maar dat dreigde wel te gaan gebeuren, dus ik hoopte dat het huis een goede investering zou zijn voor de toekomst. Het was een wijk die ik willekeurig had uitgekozen omdat daar een vacature was bij een filiaal van Marlborough Kitchens waar ik kon solliciteren om me te laten overplaatsen. En omdat ik zo ver mogelijk bij Tom en onze geschiedenis vandaan wilde zijn. Begrijp me niet verkeerd, het is nog maar gewoon een standaard tweekamerappartement. Maar het zit in een mooi nieuw gebouw en je loopt zo naar het centrum van de stad. En als ik zou besluiten om ergens anders te willen wonen zou het me redelijk wat geld moeten opleveren. Ik wil niet de rest van mijn leven slijten op een plek waar ik door omstandigheden terecht ben gekomen. Ik heb hier alleen financiële banden. Maar ja, ik heb verder eigenlijk helemaal geen andere banden. Niet meer.

Ik wist dat de hypotheek een hele kluif zou zijn in mijn eentje, maar ik heb me zo lang mogelijk verzet tegen het idee van een huurder, in de hoop dat mijn leven plotseling een betere wending zou nemen. Na ongeveer een jaar moest ik de werkelijkheid toch onder ogen zien. Ik had al mijn spaargeld uitgegeven om rond te komen. Ik had twee alternatieven: mijn appartement verkopen en iets kleiner kopen in een veel slechtere buurt, of mijn logeerkamer verhuren. Mijn vriendenkring was te oud om nog een woning te delen. Iedereen had zijn eigen leven, eigen gezin, eigen hypotheek. Dus zette ik een advertentie. De eerste keer had ik meteen mazzel. De rustige, bescheiden Joanne, die alleen van zondag tot donderdag in Londen was, die haar kamer nauwelijks uitkwam en toen de pandemie begon vanuit haar ouderlijk huis in Manchester werkte en toch de huur doorbetaalde, totdat ze zich reali-

seerde dat ze nooit meer terug naar kantoor hoefde en zichzelf een fortuin kon besparen. Carol kwam voor haar in de plaats. En dat was een overgang van iets geweldigs naar iets krankzinnigs.

Dus nu vul ik mijn sociale agenda alleen al om het huis uit te kunnen: brunch met Cally, een lange wandeling met Fay, een borrel met wie ook maar langer op kan blijven dan tot negen uur. Ze hebben allebei een baby; Kieran, die van Fay, is bijna één en Frankie, die van Cally, is net acht maanden. Spontane plannen zijn al lang verleden tijd. Hun levens zijn inmiddels één lange onderhandelingsessie met hun partners over wie er voor de kinderen moet zorgen terwijl de ander uitgaat en doet alsof hij niet veel liever thuis zou zijn. Toen we nog in de dertig waren stond ons leven in het teken van feesten. Tot nu toe lijken onze veertiger jaren voornamelijk gebaseerd op planningen. Soms voel ik me naast mijn vriendinnen de oudste puber in de stad, maar daar heb ik niet voor gekozen. Mijn leven is gewoon niet gelopen zoals ik had gepland, zoals het had moeten lopen. Zij zijn verdergegaan en hebben alle volwassen mijlpalen afgevinkt, terwijl ik ben blijven stilstaan. Ik zit vast in drijfzand. Maar meestal is dat geen punt. Ik heb meer geluk dan veel andere mensen. Mijn problemen zijn heel erg eerste-wereld. Er is nog nooit iemand doodgegaan omdat een vriendin drie keer een bezoek aan *The Book of Mormon* heeft afgezegd omdat de baby niet wil slapen. Zoals ik al zei, ik ben niet boos, ik ben jaloers. Ik zou dolgraag een baby hebben die me de hele nacht wakker houdt. Het zou me niet kunnen schelen als ik nooit meer zou slapen.

Ik staak mijn poging om weer in te dommelen en pak in plaats daarvan mijn telefoon en haal een beker koffie in de keuken, waarbij ik eerst check of alles stil is in huis. Op de terugweg naar bed zet ik de thermostaat hoger. Fay zegt altijd dat mijn leven haar onder andere zo aanspreekt omdat ik heer en meester ben over mijn eigen verwarming. Dat ik nooit passief-agressieve discussies heb over hoe hoog die moet staan. Want daar ga ik zelf over en niemand anders. Fay heeft het altijd koud. Altijd. Het begon als een grap dat ze de radiatoren altijd hoger zette zodra haar man Steve de kamer uit liep en dat hij ze weer lager zette zodra hij weer binnenkwam, maar inmiddels lijkt het een metafoor te zijn voor alles wat er mis is in hun relatie. Fay en Steve hebben het moeilijk sinds de geboorte van de kleine Kieran, elf maanden gele-

den. Steve is – en dat zeg ik niet zomaar – een ontzettende zak. Ik mocht hem eerlijk gezegd al niet echt voordat ze trouwden. Hij is zo'n gast die maar niet volwassen wil worden. 'Afkerig van verantwoordelijkheid,' noemt Cally dat. Haar partner Jim daarentegen is zo ongeveer perfect. Aardig, grappig, een fantastische vader. Hij kan Steve niet uitstaan, trekt het letterlijk niet om met hem in dezelfde ruimte te zijn, dus avondjes uit met zijn vijven zijn er niet bij. Maar vaak gaan ik, Fay en Kieran 's avonds naar Cally en Jim en dan kookt Jim voor ons en houdt hij de kinderen bezig, terwijl Cally het gezanik van Fay en mij moet aanhoren over dat we hem meteen zouden inpikken mocht ze onverhoopt dood neervallen. Ik geloof niet dat we dat echt menen. Ik niet, tenminste; wat Fay denkt, geen idee. Maar ik aanbid Jim wel echt.

Ik scrol door Twitter en lees hier en daar wat nieuws, kijk op Instagram waar ik zelf nooit iets post – ik vind het gewoon leuk daar rond te hangen en over alles en iedereen een oordeel te hebben. Dit is altijd een heerlijk moment van de dag, vind ik. Geen telefoontjes, geen appjes, de wereld wordt langzaam wakker. Buiten hoor ik vogels terwijl er normaal alleen verkeer is. De dag voelt vol mogelijkheden. Hoopvol. Voordat het leven binnenstormt en al onze dromen vermorzelt. Ik check mijn e-mail, iets wat ik in het weekend meestal vermijd voor het geval ik een werkdag zie dat ik over het hoofd had gezien en dat dan toch al mijn aandacht opeist. Ik hou van mijn werk, maar ik hou nog meer van de twee dagen per week waarop ik er niet aan hoeft te denken. Om die reden heb ik bewust gekozen voor een baan zonder overwerk en zonder extracurriculaire ongein. Ik wilde zeker weten dat ik tijd had voor een privéleven.

Ik zie een e-mailbericht van Fay. Die mailt me bijna nooit. We hebben een WhatsApp-groep – zij, Cally en ik – en zo houden we normaal gesproken altijd het liefst contact. Als twee van ons aan het samenspannen zijn tegen de ander – bijvoorbeeld over een verjaardagscadeau, of omdat we ons stiekem zorgen maken over Steve's wangedrag – dan appen we, maar meestal bellen we gewoon. E-mails zijn voor werk of dingen die nooit goed nieuws zijn, zoals gasrekeningen. Maar deze heeft als titel: 'Oké, dit is niet leuk, maar is zij dit niet?' In het bericht staat verder geen tekst, alleen een link. Ik aarzel even en vraag me af of Fay soms gehackt is en ik op het punt sta een dodelijk virus los te laten

op mijn computer. Dat zal niet de eerste keer zijn. Ik ben totaal niet in staat om zelfs de meest potentieel bedreigende bijlagen te negeren ‘want je weet maar nooit’. Zelfs al heeft het bericht als kop ‘Dit is een virus’, dan nog moet ik even kijken. Toch dwing ik mezelf om haar te sms’en: *Heb jij me net gemaïld? Waarop zij meteen reageert met: Ja! Open die link! Als je erover wilt praten ben ik er.* Ik weet dat ze Kieran zijn ontbijt zo gaat geven, lepeltjes ontbijtgranen in zijn open mond zal gieten terwijl Steve lekker uitslaapt. De link toont me een YouTube-video getiteld ‘Pyjamadag’. Je ziet een gezin: moeder, vader en twee identieke kleine meisjes allemaal in dezelfde pyjama’s met luipaardprint die een dansje, met choreografie, doen op ‘Tiger Feet’ in een groene, kindvriendelijke tuin. Het is gelikt gemonteerd, met gekke shots van draaiende achterwerken en overdreven gezichtsuitdrukkingen: verbaasde blikken, opgetrokken wenkbrauwen en open monden. En dat alles opgediend met een saus van zelfgenoegzaamheid, zo van: ‘Zijn we niet schattig?’

Het is misselijkmakend.

En inderdaad.

Zij is het.

Maddy.

De vrouw die mijn leven heeft geruïneerd.

2

Ik bekeek hem nog zevenentachtig keer. Dat valt toch niet op want hij is al vijfhonderdduizend keer bekeken. Het is Maddy, dat is duidelijk, maar de man herken ik niet. Hij is donker en naar mijn bescheiden mening niet echt knap. Wat hij in elk geval zeker niet is, is mijn voormalige echtgenoot.

De afgelopen vier jaar stelde ik me Tom en Maddy voor in hun nieuwe, perfecte wereldje Na Mij, maar blijkbaar zat ik daar helemaal naast. We hadden de banden vrij drastisch verbroken toen hij me over haar vertelde en hebben alleen nog maar gecommuniceerd over de verkoop van ons huis – ons thuis – en hoe we de winst gingen verdelen. Ik was in de verleiding om te weigeren te verhuizen, of om er alles aan te doen om potentiële kopers af te schrikken, maar na een tijdje dacht ik: wat heeft het voor zin? Toen ik me realiseerde dat mijn huwelijk definitief voorbij was, moest ik verder met mijn leven. Ik moest het in elk geval proberen. Dus het ging allemaal heel snel, heel soepel. Tien jaar van mijn leven weggevaagd binnen een paar maanden, met een handvol juridische stukken.

Ik scrol door de commentaren onder de video. Meer dan zeshonderd stuks.

Jullie gezin is zo schattig!!!

Ik hou gewoon van jullie allemaal!!!

Jullie fleuren mijn hele dag op!!!!

En-zo-voort. En-zo-voort en voort en voort. Het lijkt wel alsof de uitroptekens in de aanbieding waren en iedereen een flinke voorraad had aangeschaft.

WTF??? app ik Fay. Ik bekijk de pagina nog een keer. Het kanaal heet *Fun met de Fulfords* en heeft meer dan honderdduizend abonnees. Er is een link naar een TikTok-account en nog eentje naar een Instagram-account met diezelfde naam, en dat heeft maar liefst zeshonderd-

drieëntachtigduizend volgers. Er zijn eindeloos veel filmpjes. Tientallen. Het YouTube-kanaal bestaat sinds 2020 en het Insta-account ook. TikTok lijkt wat later te zijn toegevoegd. Ik begin ze te bekijken, heen en weer springend in de tijd. Er zit niet echt logica achter. Zingen, dansen, Maddy die de camera met tranen in haar ogen toespreekt over een moederdagkaart, schilderen, bakken, het gezinsleven: ik kijk tot ik er misselijk van ben. In de eerste filmpjes zwaaien Maddy en De Man de twee baby's door de lucht als een paar van die schuimrubberen handen bij een voetbalwedstrijd. Dit zijn Maddy's kinderen, dat is wel duidelijk. Dit is haar gezin, honderd procent zeker.

Wat ook honderd procent zeker is: Tom is nergens te bekennen.

Mijn telefoon pingt en ik zie dat Fay me een kots-emoji heeft gestuurd. Daar moet ik om lachen, maar ik laat me nergens lang door afleiden van het kijken. Ik besluit het systematischer aan te pakken en ga terug tot ik de allereerste video heb gevonden. De baby's dragen bijpassende zonnebloemhoedjes. Ze zijn nog heel klein, een paar maanden oud misschien. Maddy stelt zichzelf en haar man Lee voor, allebei met felgele sweatshirts en een stralend witte glimlach. Hun tweeling heet Ruby en Rose. Het is amateuristisch, nog helemaal niet zo gepolijst als het recentere werk, en ze zingen een belachelijk liedje terwijl ze de baby's heen en weer wiegen alsof ze meegeblazen worden op de wind. Er wordt veel verlegen gelachen en Lee heeft een blik alsof hij iemand wil vermoorden, zijn grijns lijkt op zijn gezicht geverfd, als clownsmake-up. Dit is duidelijk Maddy's idee. 'Volg onze reis met deze twee kleine guppies,' zegt ze zangerig. 'Abonneer je vandaag nog of volg ons op Instagram!' Ze wijst omlaag en de accountnaam verschijnt op het scherm. Maar het enige waar ik me op kan fixeren is de datum.

Tom vertelde me dat het voorbij was tussen ons op 5 februari 2019. Ik herinner me de datum moeiteloos, want het was mijn veertigste verjaardag. Tijdens mijn verjaardagsetentje, om precies te zijn. Tussen het voorgerecht met makreel en het hoofdgerecht met zwarte kabeljauw. Ik had het zelf geregeld. We deden nooit echt aan verjaardagen. Ik bedoel, we kochten cadeautjes voor elkaar en maakten er wel iets leuks van, maar we gingen nooit speciaal uit. Al jaren niet meer; we zaten liever op de bank te netflixen met misschien een stuk taart als we het echt te druk hadden. Maar iedereen vroeg de hele tijd maar wat ik

ging doen voor deze ‘mijlpaal’ en ik was het zat om smoesjes te verzinnen. Fay en Cally dreigden me te ontvoeren en me te dwingen naar een club te gaan als ik niet iets bijzonders ging doen. En bovendien had ik het gevoel dat er iets niet lekker zat, tussen Tom en mij. Er was iets aan het wegglijpen. Een avondje uit zonder gepraat over baby’s en ovulatie en welk standje de grootste kans op succes zou bieden, zou ons heel goed doen. Het zou ons helpen om weer contact te maken als mensen, partners, geliefden, in plaats van twee wensouders die van hun pogingen om zwanger te worden hun fulltime bezigheid hadden gemaakt. Dus ik had een tafeltje gereserveerd en verraste hem ermee, nadat ik eerst op zijn werkschema had gekeken dat hij met een magneet aan de koelkast had gehangen. Hij werkte op dat moment vier tot vijf avonden per week om een nieuw computersysteem te installeren in een kantoorgebouw in Birmingham. Tenminste, dat dacht ik. *Ik trek dit niet meer*, had hij gezegd, zijn hand boven op de mijne op het tafelblad. *Ik hou van je, maar ik kan dit niet*. Mijn eerste reactie was hopen dat de mensen aan de tafel naast me het niet konden volgen, dat er geen scène zou ontstaan. En toen was dat wat hij had gezegd in volle hevigheid tot me doorgedrongen en had ik naar adem gehapt. *Heb je een ander?* vroeg ik. Het was zo’n cliché, maar ik moest het weten. *Nee. Natuurlijk niet. Het gaat om ons. Om mij. Ik wil gewoon... Ik wil dit niet meer*. En een paar dagen later, terwijl ik huilde en hem smeekte om onze relatie niet zomaar op te geven, kreeg ik hem zover dat hij het toegaf. Hij had een vrouw ontmoet via zijn werk. Er was niets gebeurd, maar hij wilde vrij zijn om ermee door te gaan. Ik wist dat hij loog. Mensen hebben iets nodig om zelfs het best functionerende huwelijk te kunnen verlaten, een waterdichte garantie op iets anders, aan de horizon. Iets zonder bagage, teleurstellingen en wrok. Een schone lei om een nieuwe, verbeterde versie van zichzelf op te kunnen projecteren. Ze gaan niet weg om de ruimte te hebben voor misschien-iets-anders; ze gaan weg omdat ze al iets anders hebben.

Tegen – ik kijk nog eens naar de datum van dit eerste filmpje – mei 2020 was Maddy dus getrouwd met iemand anders én had ze een meisjestweeling. De baby’s lijken me minstens twee maanden oud. Nog klein, maar zeker niet pasgeboren. Dan moet ze zwanger zijn geweest in augustus van het jaar daarvoor.

Dus ze heeft mijn huwelijk kapotgemaakt, mijn leven naar de knoppen geholpen, voor een relatie die zes maanden later al voorbij was? Nog niet eens?

Ik schuif mijn laptop van me af. Ik ben misselijk.

Ik weet natuurlijk ook wel dat niet alle schuld bij Maddy ligt. Minder dan vijftig procent, als ik eerlijk ben, want zij was niet degene die mij ‘tot zijn wettige echtgenote aannam en beloofde getrouw alle plichten te zullen vervullen die door de wet aan de huwelijkse staat worden verbonden’. Zij was niet degene die maandenlang tegen me had zitten liegen. Die me aanhoorde toen ik huilde omdat de zoveelste verraderlijke ongesteldheid was begonnen en tegen me had gezegd dat het allemaal wel goed zou komen. Dat we het gewoon nog een keer zouden proberen. Dat we nog jaren de tijd hadden. Maar zij is wel de vrouw die vond dat het acceptabel was om een relatie met een getrouwde man te beginnen. Ze kende me niet, maar ze wist wat ze me aandeed. Als zij er niet was geweest, waren Tom en ik er wel uitgekomen. Dan waren we wel over de problemen heen gekomen waarvan ik niet eens wist dat we ze hadden tot het te laat was. Als zij er niet was geweest, was hij gebleven.

Ik moet de drang weerstaan om Tom te bellen. *Dus het was niet eens serieus? Je had niet eens het fatsoen om er iets van te maken met haar?* Maar dat heeft geen zin. Dat zou toch tot niks leiden. En hij zal wel een ander nummer hebben. Sterker nog, dat weet ik wel zeker. Vroeger belde ik hem weleens – meestal als ik een paar drankjes op had – en dan vroeg ik hem waarom, wanneer, hoe. Ik wilde details. Harde feiten. Ik was het huis uit gegaan en bij Cally en Jim ingetrokken terwijl ik probeerde te accepteren wat er allemaal aan de hand was en te beslissen wat ik verder moest. Het huis stond al te koop – Tom moet een makelaar gebeld hebben meteen nadat hij me het nieuws vertelde, of zelfs nog voordat ik het wist. Om eerlijk te zijn: hij had aangeboden om zelf weg te gaan, maar ik kon het niet verdragen om een stroom van argeloze jonge stelletjes in mijn huis te ontvangen die hun toekomst al aan het plannen waren in de zitkamer die ik zelf had geschilderd. In het begin hoorde hij me aan maar gaf nooit echt antwoord op mijn vragen. Na een tijdje begon het hem, denk ik, te vervelen. Hij wilde zich onderdompelen in zijn gelukkige nieuwe leventje zonder het ongemak van

een huilende ex die hem eraan herinnerde dat dat leventje op puin was gebouwd. Niemand vindt het fijn om op een vuilnisbelt te leven. Ik belde hem op een avond en toen was het nummer opgeheven. Zomaar. Zijn kantoor meldde me dat hij was verhuisd en, nee, ze konden niet zeggen waarheen. Sindsdien heb ik hem nooit meer gesproken. Ik heb het ook nog bij zijn ouders geprobeerd. Ik kon het altijd goed met ze vinden. Het waren aardige mensen, maar zoals alle toegewijde ouders beschermden ze hun zoon. ‘Hij wil niet met je praten,’ zei zijn moeder verdrietig. ‘Na alles...’

‘Maar hij is zelf vreemdgegaan,’ riep ik. Ik bloos als ik eraan terugdenk.

Zijn moeder had haar keel geschraapt. ‘Het spijt me, Iris, maar ik denk dat het beter is als je niet meer belt.’

En dus had ik mijn pijlen op Maddy gericht.

Ik bel Fay, ook al weet ik dat ik niet haar volledige aandacht kan krijgen. Maar ik heb nu even iemand nodig die erkent dat wat ik net heb gezien echt is.

‘Ik vond dat ik het je moest laten zien voordat je het ergens anders tegenkomt. Gewoon... je weet wel. Ze is het echt, toch?’ zegt ze zonder zelfs maar hallo te zeggen als ze opneemt.

‘Honderd procent. Ik snap het niet.’

‘Ze is een influencer. Kieran, niet doen...’ Ik kan haar vingers bijna op en neer zien gaan om aanhalingstekens te zetten als ze het woord ‘influencer’ uitspreekt. We zijn geen fans van zulke types.

‘Ja, snapte ik al. Zo ongeveer. Maar waar is Tom?’

‘Geen idee. Het is duidelijk niets geworden.’ Ik hoor gebonk. Kieran slaat met zijn lepel op zijn bord als een kleine keizer. Geef me te eten. Nu!

‘Maar... Ik bedoel, ik dacht dat hij me tenminste gedumpt had voor de liefde van zijn leven...’

‘Misschien was ze dat ook wel,’ onderbreekt Fay me. ‘Misschien had ze gewoon genoeg van het wonder dat Tom was.’ Fay heeft Tom nooit echt gemogen. Ze vindt hem veel te zelfingenomen, wat hij ook is, hoewel dat kritiek is die ik zeker ook op Steve zou kunnen hebben, maar dat zou ik nooit hardop zeggen. En eigenlijk is het niet eens waar

dat ze hem nooit leuk heeft gevonden. Zowel Fay als Cally vond hem in het begin geweldig. Toen hij nog chill en grappig was en ik zo overduidelijk gelukkig van hem werd. Ik weet niet precies wanneer dat omsloeg. Ze waren allebei bruidsmeisje op onze bruiloft, en hadden allebei hard gehuild en gelachen toen ze achter me aan schuifelden in de kerk. Ik was de eerste van ons die trouwde. Cally had al wel een relatie met Jim, maar Steve moest nog ten tonele verschijnen en Fays leven met de grond gelijk bulldozeren. In het begin gingen we met z'n allen stappen: Tom en Jim konden het goed met elkaar vinden, al waren ze te verschillend om ooit echt vrienden te worden – maar de komst van Steve maakte daar een einde aan. Steve slaat nogal wild om zich heen vanwege zijn minderwaardigheidscomplex. Hij had al snel bedacht dat Tom en Jim op hem neerkeken. (Wat niet zo was. Ze zijn allebei niet bepaald van adel, of zo. Maar Steve gebruikte zijn arbeidersroots altijd als wapen. Niemand heeft het zwaarder gehad als kind dan hij, niemand heeft grotere ontberingen geleden dan hij, niemand heeft het zo slecht gehad als zijn arme moedertje, enzovoort, enzovoort.) Iedereen behalve hij is in principe een zakkige kakker, zelfs als ze ook in een ruige buurt zijn opgegroeid, zoals Tom, of een alcoholische vader hadden, zoals Jim. En ik moet zeggen dat Fay wel iets van die houding heeft overgenomen. En vervolgens, door osmose, ook Cally.

‘Dus ze heeft mijn leven verpest maar toen was ze hem zat?’ zeg ik nu boos.

‘Waar twee vechten hebben twee een bult,’ zegt ze. Fay vindt het leuk om clichés te verbouwen. Ze deed het eerst expres om ons aan het lachen te maken, maar inmiddels vraag ik me weleens af of ze nog wel weet wat de echte spreekwoorden en gezegden eigenlijk zijn. ‘Hij is als een eend in het water,’ zei ze laatst blijkbaar op het consultatiebureau, toen haar werd gevraagd hoe het met Kieran ging met kruipen. ‘Wat bedoelt u precies?’ had de vrouw gevraagd met haar pen boven het papier. ‘Is dat goed of slecht?’

‘Hoe dan ook, je bent beter af zonder hem,’ zegt ze nu. Voor iemand die zelf zo’n verknijpte relatie heeft, houdt Fay er veel meningen op na over die van anderen.

‘Daar gaat het niet om. Het was mijn keus niet. Gaan we nog wandelen om tien uur?’

‘Shit, kan niet,’ zegt ze. ‘Steve heeft tegen zijn moeder gezegd dat we met Kieran bij haar langskomen.’

Ik zucht. Ik haat het als er op het laatste moment wordt afgezegd. Ik haat het als ik ineens een dag voor me heb waarop niets gepland staat. ‘Kan hij niet zonder jou gaan?’

‘Dan denkt ze dat ik haar uit de weg ga. Je weet hoe ze is.’

‘Oké,’ zeg ik. Het heeft geen zin om hierover in discussie te gaan.

Anderhalf uur later ben ik nog steeds niet aangekleed, maar ik ken wel de hele tekst van ‘Let It Go’ uit mijn hoofd en ik pieker me nog steeds suf over Maddy’s stralend witte smile en opgewekte pareltjes wijsheid over een gelukkig gezinsleven. ‘Maak tijd voor elkaar!’ zegt ze, zittend op een zonnig bankje. ‘Vergeet niet wie jullie waren voordat jullie papa en mama werden.’ Deze komt vanuit de keuken van de enorme woonboerderij, de twee kleine meisjes in kinderstoeltjes achter haar. ‘Niet dat ik ooit iets anders zou willen zijn,’ kwettert ze. ‘Maar tijd voor mezelf is ook belangrijk.’ Zij, Lee en de peuters doen ‘The Locomotion’ en ‘Oops Upside Your Head’ en de Vogeltjesdans, altijd in felgekleurde op elkaar afgestemde outfits. Tegen de tijd dat ik mezelf eindelijk dwing om te stoppen met kijken, voelt het alsof ik een overdosis mierzoete suikerstroop heb gegeten. Ik moet naar buiten en mijn hoofd leegmaken. Carol heeft de afgelopen veertig minuten op haar kamer zitten zingen. Ze is gek op zingen. Hoe harder en toonlozer, hoe beter. Ook al word ik er gek van, ik weet wel altijd precies waar ze is. Als een hond met een bel aan zijn halsband. Ik wacht, in de hoop dat ze plannen heeft, en gelukkig hoor ik na ongeveer een kwartier eindelijk de voordeur dichtslaan.

In veel opzichten is Carol de ideale huisgenoot. Ze is redelijk schoon en netjes. Ze wil geen feestjes geven of harde muziek draaien. Ze eet mijn eten niet op. Ze is gewoon... nou ja, irritant. Wat ze niet vertelde toen ze kwam hospiteren, was dat ze eigenlijk op zoek was naar een kant-en-klaar sociaal leven. Had ik dat geweten, dan had ik wel voor de norske Sian gekozen, die duidelijk maakte dat ze dieren veel leuker vond dan mensen. De dag dat Carol hier introk, zette ik een kopje thee voor haar. Dat was mijn eerste fout. Het drong tot me door toen ze aan tafel ging zitten en me vertelde dat ze zich erop verheugde dat we een avondje zouden gaan stappen. Ze ligt altijd op de loer in de keuken in

de hoop dat ik naar buiten kom om water op te zetten zodat ze me over haar dag kan vertellen. Ze brengt haar avonden door in de zitkamer, afstandsbediening in de aanslag, klaar om *Strictly Come Dancing* of *Britain's Got Talent* of *Coronation Street* op pauze te zetten als ik binnenkom zodat we samen kunnen kijken en erover kunnen kletsen. Fay waarschuwde me al dat ik de woonkamer tot verboden terrein had moeten verklaren omdat ik er anders straks niks meer over te zeggen zou hebben, maar toen vond ik nog dat ze paniek zaaide. Het leek me onredelijk om iemand te vragen in mijn flat te komen wonen en haar dan de toegang tot de gezelligste ruimte te ontzeggen. Dat is de reden waarom ik tegenwoordig mijn avonden doorbreng in mijn kamer, netflixend op mijn computer. Ze probeert me altijd over te halen om met haar de stad in te gaan. 'Twee sneue singles samen op mannenjacht' zoals ze het eens lachend uitdrukte. Ze is gescheiden, net als ik, van dezelfde leeftijd, iets wat me juist positief leek. Maar ik had er geen rekening mee gehouden dat het haar levensmissie was om 'haar ex te laten zien wat hij mist' door hem foto's te appen van haar wilde avondjes uit. Behalve dat ze dus geen wilde avonden heeft. Ze lijkt helemaal geen vrienden te hebben, niemand anders om dingen mee te doen – ik heb geen idee waarom niet en ik durf het haar niet te vragen – dus heeft ze haar zinnen op mij gezet. Ik heb heus wel medelijden met haar. Ik weet hoe schokkend het is om ineens weer alleen te zijn.

Ik besluit om langs de rivier van Richmond naar Teddington te lopen, zoals Fay en ik van plan waren voor ze me dumpte. Ik vraag me af of ik Cally kan bellen, maar ik weet al dat die vanochtend al iets had waardoor ze niet met ons mee kon. Ze heeft nog niet gereageerd op mijn mailtje, dus ik weet dat ze het nog niet heeft gezien. Cally houdt haar leven in de hand door nooit iets uit te stellen. Voor haar geen lange to-dolijsten. Een verzoek om haar meterstanden door te geven verdient wat haar betreft evenveel prioriteit als een e-mail waarin staat dat haar stroom wordt afgesloten als ze haar rekening niet binnen drie minuten betaalt. Het is een eigenschap waar ik jaloers op ben, maar ik vraag me ook weleens af wat er zou gebeuren als ze ooit een keer een steekje zou laten vallen. Als haar leven zou instorten als een Jenga-toren.

Ergens in de nasleep van Toms aankondiging tijdens dat noodlottige etentje en zijn daaropvolgende bekentenis, was ik achter Maddy's

volledige naam gekomen. Hij had me verteld dat ze elkaar op het werk hadden ontmoet en dat hij Mads – want zo noemde hij haar – vier maanden eerder was tegengekomen op een congres in Brighton. ‘Heb je haar sindsdien nog gezien?’ had ik gevraagd, en hij had gezegd van niet, maar hij moest wel de hele tijd aan haar denken en vroeg zich aldoor af of die klik die hij had gevoeld echt was. ‘Vier maanden geleden?’ vroeg ik ongelovig. ‘Ze is je waarschijnlijk allang vergeten.’ Het idee dat iemand de liefde van zijn leven kan ontmoeten en een gepassioneerde affaire kan beginnen op een congres over big data en vooruitgang in kwantumcomputing heeft me altijd verbaasd. Ik herinner me dat hij thuiskwam vol inspiratie, tenminste dat dacht ik. Enthousiasme.

‘Het was fantastisch,’ had hij gezegd toen ik hem vroeg hoe het was geweest. ‘Beste congres dat ik ooit heb bezocht.’ En nu wist ik dus waarom. Mads was een soort lifecoach, wat ik altijd een soort fantasiebaan vond, en ze was ingehuurd om lezingen te geven over *work-life balance* en burn-out. Toms collega’s waren de saaiste, minst sexy groep mensen die ik ooit had ontmoet. Geen wonder dat zij hem opviel.

‘Heeft ze jullie allemaal geadviseerd om wat in het rond te gaan neuken?’ vroeg ik balorig. In werkelijkheid was ik er kapot van. Gebroken. Ik had nooit gedacht dat Tom iemand anders zou ontmoeten. Ik had nooit geoefend hoe ik zou reageren als hij me ooit zou vertellen dat hij iemand anders had. Hij vond zichzelf inderdaad heel wat, daar had Faye gelijk in, maar niet in de zin dat hij dacht dat hij een ontzettend lekker ding was. Niet in de zin dat hij vond dat hij wel wat beters kon krijgen dan mij. Tenminste, dat dacht ik altijd.

Ik googelde de conferentie, in de overtuiging dat kennis me zou helpen. Ik moest meer te weten komen over die Mads. Ik wilde zien waar ik het tegen op moest nemen. En daar stond ze op het programma: Maddy Cartwright, *Life Advisor*, met een lijst van onderwerpen die ze behandelde: *Presteren op je eigen hoogste niveau. Laat je zelfvertrouwen pieken. Faalangst overwinnen. Leer vaardigheden als Actief Luisteren en Visualisatie*. Alsof je je leven niet door kan komen zonder dat je al dat soort dingen hebt geleerd. Fay, Cally en ik hadden een heel weekend lang alle feitjes die we over haar konden vinden uit zitten pluizen. Wat heel weinig bleek te zijn. Ze had op dat moment nog geen sociale media. Tenminste, voor zover wij konden vinden. Er was wel een website,

maar dat was een droge opsomming van wat ze allemaal had gepresteerd en aangeboden diensten, met een telefoonnummer als je een afspraak wilde maken. Maar ze stond wel op LinkedIn. En er was een foto. Ze was mijn ergste nachtmerrie. Vuurrode krullen, grote groene ogen, stralende huid. Het levendige tegendeel van mijn lichtbruine haar, mijn grijsgrauwe ogen, mijn vermoeide gelaatskleur. Ik kwam maar niet los van die foto.

Het bleek dat ik het mis had. Ik had er niks aan om die dingen allemaal te weten. Het maakte haar écht.

Halverwege Petersham en Twickenham realiseer ik me dat ik haar gewoon nog een keer kan googelen. Misschien zijn er, nu ze een soort internetsensatie is, wel ineens allerlei spannende details over haar leven. Ik loop weg van het jaagpad, zoek een bankje en typ haar naam in. Er is niet veel interessants te vinden. Wat bijna een opluchting is. Maar dan herinner ik me dat ze niet langer Maddy Cartwright heet. Ze is nu Maddy Fulford. Tenminste, dat neem ik aan, gezien de naam van haar YouTube-kanaal. Lee's achternaam, gok ik. Ik probeer het nog een keer. En dit is andere koek. Er zijn pagina's met zoekresultaten. Ze is duidelijk een big deal. Mijn maag draait zich om. Ik had haar van alles en nog wat toegewenst, maar niet dat ze een landelijke bekendheid zou worden. Dat is ze niet – nog niet – maar ze is hard op weg. Ze heeft aanbiddende fans die aan haar lippen hangen. Om te beginnen die zeshonderddrieëntachtigduizend op Instagram. Zeshonderddrieëntachtigduizend mensen zien haar als een beroemdheid. Oké, buiten die bubbel weet nog niemand wie ze is, maar dat is wel een heel goed begin. Even voor het perspectief: ik heb er zesenzeventig. Niet zesenzeventigduizend.

De meeste informatie lijkt te komen van haar video's en één kort artikeltje van een mamablogger. Voormalig lifecoach, getrouwd met Lee, met wie ze twee dochters heeft. Er wordt geen melding gemaakt van eerdere relaties. Of ze houdt haar verdere leven graag privé, óf het is allemaal heel zorgvuldig georkestreerd. Ik gok het laatste. Ze bouwt zichzelf op als merk en wil niet dat er verhalen over gebroken huwelijken en ontrouw rondslingeren, want daar zou ze last van kunnen krijgen. Ze is Mevrouw Keurig Netjes. De Familie-Mevrouw. Tom en ik passen niet in haar verhaal.

Ik snap niet waarom het me überhaupt iets kan schelen. Ik zou Tom inmiddels nog niet terugnemen als hij op handen en knieën mijn huis in kroop en smeekte. Maar zou ik nog steeds bij hem zijn als hij niet was vreemdgegaan? Dat is bijna zeker. We hadden een verleden en je moet niet onderschatten hoe zwaar zoiets weegt.

We hadden elkaar op een feestje ontmoet, Tom en ik. Ik kon me nooit herinneren van wie. En Tom ook niet. We waren er allebei waarschijnlijk omdat we door zomaar een vage vriend waren meegenomen. ‘We weten niet eens wie we moeten bedanken,’ zei ik een keer lachend tegen hem. ‘Ik weet niet eens meer met wie ik toen was.’

‘Het was het lot,’ had hij gezegd met een opgetrokken wenkbrauw en een grijns. Hij geloofde totaal niet in het lot, net als ik. Ik geloof er nog steeds niet in. Daisy hecht er genoeg aan voor ons allebei. Ze voert het aan om alle wangedrag, elke misser, elke onenightstand die haar leven doorspekt te rechtvaardigen. Ik vraag me af wat hij van Maddy’s op Goop geïnspireerde slappe onzin denkt. Was dat misschien een strijdpunt tussen hen, of heeft ze hem om weten te praten en denkt hij nu ook zo? Is hij ook ineens naar vagina ruikende kaarsen aan het branden en raadpleegt hij het universum voordat hij beslissingen neemt?

Wat ik me herinner van het feest is dat ik de hele avond met bijna niemand anders had gepraat. Ik weet nog dat het me opviel dat zijn priemende lichtblauwe ogen hem een soort sluwe vossenlook gaven. Ik zag zijn brede schouders en het fijne haar op zijn gebruikte armen. Ik herinner me dat we steeds dingen ontdekten die we gemeen hadden en dat we daar onze verbazing over uitriepen. Het ging niet om feitelijke overeenkomsten, maar om onze sympathieën en antipathieën. We keken naar dezelfde dingen, luisterden naar dezelfde dingen, hielden van hetzelfde eten.

‘Ben je me nou aan het kopiëren?’ had hij met een knipoog gezegd toen ik zei dat Atkinson Grimshaw ook mijn absoluut favoriete schilder was.

‘Dit slaat echt helemaal nergens op!’ weet ik nog dat ik toen zei. ‘Het lijkt wel de plot van een slechte romcom.’

‘Ik ben gek op romcoms,’ had hij gezegd en ik had hem een klap op zijn arm gegeven.

‘Dat meen je niet! Ik ook! Wat is jouw favoriet?’

'*My Best Friend's Wedding*,' had hij zonder aarzelen geantwoord.

'Niet! Dat is de mijne!' Ik had weer op zijn arm geslagen.

'Ben je altijd zo gewelddadig?' had hij lachend gezegd.

'Alleen bij dingen die ik leuk vind.'

'Fijn dat ik dat weet,' had hij gezegd. 'Zal ik onthouden.'

Op de een of andere manier hadden we het er zelfs die eerste avond al over gehad hoe graag we ooit een gezin wilden. We hadden allebei een stabiele, gelukkige jeugd gehad. Hij had zich nooit gerealiseerd dat hij arm was, zei hij, totdat hij naar de universiteit ging. Hij had geen broers of zussen en hij was dol op zijn vader en moeder. 'Het zijn gewoon goede mensen,' zei hij. 'Ik wil ze een heleboel geweldige kleinkinderen geven.'

'Ik ook,' had ik gezegd. 'Minstens drie.'

Hij stak een hand naar me uit en ik schudde die. Aan het eind van de avond gingen we er allebei van uit dat we elkaar nog een keer zouden zien. 'Is morgenavond te vroeg?' had hij gezegd en ik had mijn hoofd geschud. 'Volgens mij moeten we het rustig aan doen en elkaar drie dagen niet spreken of zo, maar ja, morgenavond is prima.'

Sindsdien hebben we samen zoveel meegemaakt. De dood van onze vaders. Samenwonen. Trouwen. De mislukte pogingen om zwanger te worden. We hadden een band voor het leven, dat dacht ik tenminste. Oké, we hadden een moeilijke periode achter de rug. Oké, zwanger worden was een beetje een obsessie geworden. Maar binnenkort zou ik in verwachting zijn en dan was dat allemaal verleden tijd. Dan zouden we weer onszelf zijn. De nieuwe verbeterde onszelf, met een baby.

En de waarheid is dat we waarschijnlijk ook echt nu een gezin zouden hebben als we bij elkaar gebleven waren, en dat is wat me echt dwarszit. Uiteindelijk weet ik dat het gelukt zou zijn. Op de een of andere manier. Dan zouden wij degenen zijn geweest met twee kleine meisjes met zonnebloemhoedjes. Maar goed, als Maddy het niet was geweest, was er waarschijnlijk wel iemand anders gekomen, dat snap ik nu ook wel. Maar dat helpt niet echt. Want het hele punt is dat zij het wél was. Dat zij degene was die ja zei.

Wat ik zo killing vind is de timing. Als het een paar jaar eerder was gebeurd, was ik er nog steeds kapot van geweest, maar misschien had ik dan nog iemand anders ontmoet die ik leuk genoeg vond om kinde-

ren mee te krijgen op een moment dat ik daar nog jong genoeg voor was. Begrijp me niet verkeerd, het is niet dat ik koste wat het kost kinderen wilde. Fay stelde ooit voor dat ik gewoon maar wat kerels moest oppikken in de hoop zwanger te raken.

‘Ik bedoel niet zomaar iemand oppikken op straat,’ zei ze toen ik een gezicht trok. ‘Ik bedoel een beetje daten en dan gewoon een beetje onvoorzichtig zijn.’

‘Ik wil een gezin stichten,’ had ik gezegd. ‘Ik wil geen alleenstaande moeder zijn. Dat is zwaar. Heel zwaar.’

‘Het zou niet anders zijn geweest als jij en Tom zwanger waren geraakt en hij was weggegaan zodra de baby was geboren. Wat zeker niet uitgesloten was.’

Ik had mijn hoofd geschud. ‘Nee. Want dan was hij toch ergens op de achtergrond aanwezig geweest om te helpen. Dan zouden we altijd nog co-ouderschap hebben gehad, elkaar hebben gesteund.’

‘Wat als je kinderen had met iemand en diegene viel dood neer?’

‘Jezus, wat ben jij opgewekt vandaag,’ had ik gezegd, in een poging om het weg te lachen. Het had geen zin om erover te praten. Het hielp niet. Het was wat het was. En misschien was wat het was vrij shit, maar dat was dan niet anders. Ik had nooit de keus gekregen. Daar had Maddy wel voor gezorgd.

Eerder verschenen van Jane Fallon:

Op de man af

Krijg je wel

Vierspel

Tussen twee zussen

Tegen beter weten in

Mijn zoete wraak

Even goede vrienden

Even tussen ons

Leuke nieuwe burens

Slechtste plan ooit

Het perfecte plaatje

Eerste druk februari 2024

Oorspronkelijke titel *Over Sharing*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, an imprint of Penguin Random House UK

Copyright © 2023 by Jane Fallon

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht, naar een ontwerp van Lee Motley // MJ

Omslagillustratie iStock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7003 4

ISBN e-book 978 90 261 7004 1

ISBN luisterboek 978 90 261 7005 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.